minekud peaasjalikult taktikaküsimustes ning isikuis, mille tagajärjel nende vahel oli sagedasti teravaid kokkupõrkeid, vastastikku süüdistusi, kahtlustusi jne. Niisuguses olukorras kannatas ülesehitav töö, — seda tundsid erakonnad väga hästi ning tunnistasid seda avalikult. Seisundi (seisukorra) parandamiseks oli juba mitmel puhul soovitatud muudatusi tuua selles suunas, et rahvas ei valiks enam erakondi, vaid isikuid. Küsimuse tegelikule lahendamisele, s. o. erakondade vahel tekkinud teravuste kaotamisele, ei hakatud aga enne tõsiselt mõtlema kui 1931. a., millal pinevaks muutus sisepolitiline olukord, eriti sellepärast, et ees seisid V Riigikogu valimised. Parteidel oli nüüd viimne aeg hakata välja lunastama kodanikkudele valimistel antud lubadusi. Samal ajal aga hässitasid äärmised pahempoolsed elemendid salaja ja avalikult töötuid, kes olid sattunud abivajajate seisukorda. Ühtlasi hakkas kuuldavale tulema ka aktiivsest politilisest elust kõrval seisvailt seltskonna kihtidelt etteheiteid erakondliku killunemise kohta ja ühtlasi nõudmisi, et oma huvidelt üksteisele lähemal seisvad erakonnad omavahel peaksid ühinema ülesehitavaks tööks. Nagu juba varem tähendatud, olid olukorrast väga hästi teadlikud erakonnad ise. Juba varemail aastail püüdsid kokkusobivamad nende seast liituda ühiseks töörühmaks Riigikogus (II Riigikogu päevil loodi demokraatlik blokk). 1931. a. teisel poolel jõuti niikaugele, et võidi kõnelda juba avalikult Riigikogu mitme rühma ühinemisest, millele pidi lähemas tulevikus järgnema ka erakondade ühinemine. Esimestena ühinesid 29. okt. 1931. a. Eesti rahvaerakond ja kristlik rahvaerakond ühendatud rahvaerakondade riigikogu rühmaks. Samal ajal algatati rahvaerakondade ja tööerakonna ning majandusrühma ühenda-

Eesti kroonika 1932 , lk. 17